

A Fővárosi Törvényszék

Az ügy száma: 103.K.700.065/2024/5.

Az I. rendű felperes: be2 S.á.r.l. (1351 Luxemburg, 13 rue du Commerce)

A II. rendű felperes: insparx GmbH (80636 München, Erika-Mann-Straße 63, Németország)

A III. rendű felperes: Interdate S.A. (1351 Luxemburg, 13 rue du Commerce)

A felperesek képviselője: DLA Piper Posztl, Nemescsói, Gyórfi-Tóth és Társai Ügyvédi Iroda – és Siegler Bird & Bird
Ügyvédi Iroda -

Az alperes: Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.)

Az alperes képviselője: dr. Ay Zoltán Nándor kamarai jogtanácsos

A per tárgya: versenyfelügyeleti ügyben hozott VJ/19-119/2018. számú közigazgatási határozat megtámadása

í t é l e t:

A Fővárosi Törvényszék a keresetet elutasítja.

Kötelezi a bíróság a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 3 000 000 (hárommillió) forint részperköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy az esedékesség napjáig egyetemlegesen fizessenek be a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 750 000 (hétszázötvenezer) forint kereseti részilletéket.

A Törvényszék tájékoztatja a felpereseket, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az ítélet alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az I. rendű felperes 2017. november 28-tól a www.be2.hu weboldalon, 2017. december 18-tól a www.academicsingles.hu weboldalon online társskereső szolgáltatást nyújtott.
- [2] Budapest Főváros Kormányhivatala (a továbbiakban: Kormányhivatal) a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 10. § (1) bekezdése szerinti hatáskörében eljárva „Az online értékesítés fogyasztóvédelmi szempontú ellenőrzése” elnevezésű témavizsgálat keretében 2009. február 21-én vizsgálat alá vonta az I. rendű felperes által üzemeltetett www.be2.hu honlapot. A Kormányhivatal a 2019. augusztus 8-án kelt BP-05/200/02935-7/2019 számú határozatában kötelezte az I. rendű felperest, hogy a www.be2.hu weboldalon, az indokolási részben

részletezett információkról a vásárlókat a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően tájékoztassa. Megállapította, hogy az I. rendű felperes megsértette az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvény (a továbbiakban: Ekertv.) 4. § c), d), f), h) pontjait, és 5. § (2) bekezdés a-d) pontjait, a fogyasztó és a vállalkozás közötti szerződések részletes szabályairól szóló 45/2014. (II. 26.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 45/2014. Korm.rendelet) 11. § h), v), w) pontjait, a 20. § (1)-(3) bekezdéseit, valamint az Fttv. 3. § (1) és (5) bekezdéseit, a 6. § i) pontját és a 7. § (1) bekezdését.

- [3] Az alperes a 2020. július 30-án kelt VJ/19-119/2018. számú határozatában (nyilvános határozat száma: Vj/19-120/2018.) megállapította, hogy az I. rendű felperes tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot valósított meg – megsértve az Fttv. 3. § (1) bekezdését - azzal, hogy a weboldalakon való regisztrációt, így a weboldalak használatát valótlánul ingyenesként népszerűsítette 2020. május 19-ig, miközben a szolgáltatásokhoz valóban díjmentesen csak korlátozottan lehetett hozzáférni, a társkeresés céljának megfelelő igénybevétel csak díjfizetéssel volt lehetséges, megvalósítva ezzel az Fttv. melléklete 20. pontjában foglalt tényállást (A); megtévesztően tájékoztatta a fogyasztókat az szolgáltatás időtartamáról és a fizetendő díjról, mert a prémium előfizetés automatikus meghosszabbodására, valamint a meghosszabbított időtartam alatt fizetendő díjra vonatkozó, a szerződéses időtartamot és a díjat illető alapvető tájékoztatás a megjelenítés módjából adódóan nem vált a fogyasztói észlelés részévé, megvalósítva ezzel az Fttv. 6. § (1) bekezdésében foglalt tényállást (B); a www.be2.hu oldalon elérhető szolgáltatást a valótlán „Már 766.000 Regisztrált Tagunk bízott meg tudományos partnerkeresési módszerünkben!” állítással népszerűsítette 2020. május 18-ig, amivel megtévesztően tájékoztatta a fogyasztókat a szolgáltatást igénybe vevők számáról, mivel a tagok száma nemzetközi összesítés alapján történt, megvalósítva ezzel az Fttv. 6. § (1) bekezdésében foglalt tényállást (C); a szakmai gondosság követelményét sérti és az ügyleti döntés torzítására alkalmas az a gyakorlata, ahogyan a szolgáltatások igénybevételének alapvető feltételeit ismerteti, és ahogyan a fogyasztói jelzéseket kezeli, megvalósítva ezzel az Fttv. 3. § (2) bekezdésében foglalt tényállást (D); Kötelezte az I. rendű felperest – a B), D) pontokban foglaltak kapcsán – kereskedelmi gyakorlatának módosítására és a weboldalak nyitóoldalán helyreigazító nyilatkozat közzétételére. Az eljárást a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 60/A § (1) bekezdés b) pontja alapján az adatokkal való ellenszolgáltatás teljesítése tekintetében valószínűsített megtévesztés; az anonim, illetve pszeudonim profilok kapcsán a megtévesztő mulasztás; valamint a szerződés felmondásával kapcsolatos pszichés nyomásgyakorlás tekintetében megszüntette.

- [4] A figyelmeztetés alkalmazásának Tpv. 76-78. §-ai szerinti korlátai nem álltak fenn, de a jogsértés jellegére, súlyára, az érintett piacra, a közérdek védelmére tekintettel az alperes bírság kiszabását tartotta indokoltnak. Az I. rendű felperest 1 600 000 000 forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte, mögöttes felelősként megnevezve a II. és III. rendű felpereseket. A fogyasztóvédelmi típusú ügyekben kiszabott bírság meghatározásának szempontjairól szóló, a Gazdasági Versenyhivatal elnökének és a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa elnökének 12/2017. számú közleménye (a továbbiakban: Bírságközlemény) 13. pontja és III.2. alfejezete alapján megállapította, hogy a vizsgált magatartások jellegére, a kereskedelmi gyakorlatok természetére figyelemmel a kommunikációs költség nem ad megfelelő viszonyítási alapot, ezért az árbevétel alapú bírságolási módszert alkalmazta. Mivel az összes bevétel a jogsértő kereskedelmi gyakorlattal függött össze, a jogsértéssel érintett időszak nettó árbevételét vette alapul. Ez nem tartalmazza

a 2019. október utáni bevételeket, azonban nem tartotta indokoltnak az összeg pontosítását. Az alapösszeg megállapításakor a jogsértés súlyát, hatását, illetve a súlyosító és enyhítő körülményeket értékelte. A kiemelt súlyosító körülmények és az enyhítő körülmények aránya miatt a bírság alapösszege jelentősen magasabb lett, mint a kiinduló összeg. A jogsértéssel elért előny a szerződések automatikus meghosszabbodásával, és a díjak levonásával befolyt díjak voltak, így az alapösszeg korrekciós növelése volt indokolt. A korrekciós növelést az elrettentő hatás és az indokolta, hogy a fogyasztóknak jelentős és nehezen korrigálható kárt okozó, több tekintetben is kifogásolható kereskedelmi gyakorlat megelőzhető legyen. A fogyasztói sérelem és a kár jellege, nagyságrendje indokolta a Tpv. 78. § (1b) pontja alapján csoportszintű bírságmaximum meghatározását, a II. és III. rendű felperesek mögöttes felelőskénti nevesítését.

A felperesek keresete és az alperes védírata

- [5] A felperesek közösen előterjesztett keresetükben támadták az alperesi határozat jogszerűségét mind a megállapított jogsértések, mind a bírság kiszabásának jogalapja és összezszerűsége tekintetében. Álláspontjuk szerint a határozat semmis, mert az alperes hatáskör hiányában járt el. A bírság összegét aránytalanak, az alperes döntését e körben hiányosnak tartották. Vitatták a figyelmeztetés alkalmazásának elmaradását és a II. és III. rendű felperesek mögöttes felelősségének megállapítását, az eljárási határidő lejártja miatt álláspontjuk szerint bírság kiszabásának nem is volt helye. A perbeli a fogyasztóvédelmi ügyekben valaha kiszabott harmadik legnagyobb bírság, ennek összege aránytalan és az észszerű előreláthatóság követelményével is ellentétes. Az alperes ne bis in idem elvével ellentétesen a teljes árbevételt jogellenes előnyként minősítette. A bírság kiinduló összegét az alperes jogsértően és a Bírságközleménnyel is ellentétesen állapította meg. Nem jelölte meg az alapösszeget növelő korrekciós mértéket, a javára szolgáló körülményeket nem értékelte, úgy rótt a terhére a külföldi fogyasztóvédelmi hatóságok eljárásait, hogy a számára ismeretlen eljárások súlyosító körülményként történő értékelése ellentétes a tényekkel. A bírság kiinduló összegének megállapításakor az alperes figyelmen kívül hagyta az eljárás részbeni megszüntetését, nem adta indokát annak sem, hogy a jogsértés egyes elemeit és ezek egymásra épülését milyen módon vette figyelembe, az enyhítő és súlyosító körülményeket tévesen értékelte. Nem állapítható meg az a határozatból, hogy mely összeg a jogsértéssel elért előny, és ez milyen bírságemelkedést von maga után.
- [6] Az alperes védíratában a keresetet alaptalannak tartotta, fenntartotta, hogy a határozata mind a felperesek terhére rótt jogsértésekkel, mind pedig a bírság jogalapjával és összegével kapcsolatos megállapításokkal kapcsolatban jogszerű.

A Fővárosi Törvényszék ítélete

- [7] A Fővárosi Törvényszék a 103.K.706.642/2020/35. számú ítéletében az alperes határozatának bírság megfizetésére kötelező rendelkezését megsemmisítette, az alperest e körben új eljárásra kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A bíróság az alperes hatáskörének hiányával – így a határozat semmisségével – kapcsolatos érvelést az ítélet [39]-[42] pontjaiban, a megállapított jogsértések alaptalanságát állító hivatkozásokat a [43]-[54] pontokban, a bírság jogalapját vitató (ideértve az ügyintézési határidő túllépésével, a figyelmeztetés alkalmazásának elmaradásával, valamint a II. és III. rendű felperesek mögöttes felelősségével kapcsolatos érveket is) érveket a [65]-[73] bekezdésében kifejtettek szerint alaptalannak tartotta.

- [8] A bírság összegét tekintve az alperes mérlegelése az ítélet [74]-[81] pontjaiban kifejtettek szerint nem volt jogszerű, mert a határozat nem tartalmazta a kúrai gyakorlat által megkívánt okszerű levezetést. Nem volt megállapítható, hogy az alperes az eljárás részbeni megszüntetését miként értékelte; miből következik, hogy az I. rendű felperes nettó árbevételének egésze a jogsértő kereskedelmi gyakorlattal függ össze; a fogyasztói jelzések miként támasztják alá ezt a megközelítést. A kiinduló összeg meghatározása eltért a Bírságközleménytől. A 2019. október utáni időszak figyelmen kívül hagyásából (a jogsértés időszaka ezt meghaladta) arra következtetett, hogy az alperes túlzottnak vélte a teljes időszak után számított kiinduló összeget, amely a kiinduló összeg meghatározásának a jogszerűségét kétségessé teszi. A súlyosító és enyhítő körülmények hiányos értékelése miatt a bírság meghatározási módja nem volt követhető. Az alperes a súlyosító és enyhítő körülmények százalékos pozitív és negatív befolyásoló szerepének általános meghatározásán túl nem vezette le az alapösszeg és a végső bírságösszeg alakulását. Nem matematikai műveletek sora hiányzott, hanem annak indokolása, hogy a súlyosító és enyhítő körülmények az értékelési tartományon belül eltérő mértékekhez képest milyen százalékos súlyt képviseltek az értékelés során és mely okból. Nem volt megállapítható az sem, hogy mely külföldi vizsgálatokat értékelt az alperes súlyosító körülményként és mennyiben, miközben maga is elismerte, hogy ezek megállapítás nélkül zárultak. A tisztességes eljáráshoz való joggal nem összeegyeztethető (különösen egy ilyen magas bírságösszeg esetén), ha nem felülvizsgálható, hogy miként jutott el az alperes a kiindulási összegtől a bírság végső összegéig.

A Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott ítélete

- [9] Az alperes és a felperes felülvizsgálati kérelmei alapján eljáró Kúria a Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítéletében a Fővárosi Törvényszék 103.K.706.642/2020/36. számú ítéletét a keresetet elutasító részében hatályában fenntartotta, az alperes határozatának bírság megfizetésére kötelező rendelkezését megsemmisítő, és az alperest új eljárásra kötelező részében hatályon kívül helyezte, ez utóbbi körben az ügyben eljáró bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. A Kúria az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntését az ítélet [62]-[102] pontjaiban kifejtettek szerint jogszerűnek tartotta. E körben a [75]-[76] pontokban kiemelte, hogy a Kormányhivatal kizárólag a www.be2.hu honlapon szereplő tájokoztatások jogszerűségét vizsgálta, mely során az Ekertv. és a 45/2014 Korm.rendelet megsértését állapította meg. „A Kormányhivatal megállapításainak az alperes megállapításával történő összevetése alapján egyértelműen látható, hogy a két határozat a tényállás, és ebből következően a megállapított jogsértés jogalapja tekintetében átfedést nem mutat. Az alperes az eljárásában - két honlapot érintően - a felperesek teljes kereskedelmi gyakorlatát és nem pedig egy konkrét weboldal aktuális tartalmának jogszabályi megfelelőségét vizsgálta. Az Fttv. területi hatálya a Magyarországon folytatott kereskedelmi gyakorlatra terjed ki, ebből következően a jogalkotói szándékkal ellentétes lenne az olyan értelmezés, amely alapján egy adott vállalkozás vonatkozásában – habár többféle tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat lenne megállapítható – csupán egy eljárást lehetne lefolytatni. A megállapított jogsértések tekintetében tényállásbeli azonosság nincsen, így nem volt akadálya több eljárás lefolytatásának.” A Kúria a ne bis in idem elvvel kapcsolatos, a [76] pontban kifejtett álláspontjára tekintettel a [77] pontban megállapította, hogy a felperesek által hivatkozott, hatáskör hiánya miatti semmisség a ne bis in idem elvet nem érinti. A hatáskört jogszabály telepíti vagy kijelöléssel jön létre; az a hatáskört nem szüntetni meg, legfeljebb az eljárási

kötelezettséget és a szankció alkalmazását korlátozhatja. Az ítélet [78] pontjának utolsó mondatában kifejezetten azt rögzítette, hogy „Jelen esetben két különböző hatóság előtt indult eljárásban, különböző tényállások mellett hozott érdemi határozatokról van szó.”

- [10] A bíróság összegét tekintve az ítélet [121]-[132] pontjaiban kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság döntése nem volt jogszerű, az elsőfokú bíróság a Kp. 85. § (5) bekezdése szerinti hatáskörén túlterjeszkedve, a Tpvt. 78. § (3) bekezdését megsértve semmisítette meg az határozat bíróság megfizetésére kötelező rendelkezését. Az elsőfokú bíróság által hiányolt matematikai műveleteken alapuló levezetési kötelezettség a Tpvt. 78. § (3) bekezdéséből nem következik. A mérlegelés okszerűsége a súlyosító és enyhítő körülmények jelentőségében, és az arra vezető indokokban áll, ennek megfelel a határozat. Az, hogy hogyan jutott el az alperes a kiinduló összegtől a bíróság végső összegéig, lépésről lépésre levezette a határozat 431-447. pontjaiban. A hiányolt indokolás (a súlyosító és enyhítő körülmények az értékelési tartományon belül eltérést mutató mértékekhez képest milyen százalékos súlyt képviseltek az értékelés során és mely okból) szintén szerepel a határozatban. A 435. pontban az alperes feltüntette, hogy a súlyosító és enyhítő körülmények a kiinduló összeget milyen százalékos mértékben növelték és csökkentették. A perbeli a harmadik legnagyobb fogyasztóvédelmi bíróság az alperes gyakorlatában, de ez nem teszi jogsértővé a határozatot, és ebből nem következik, hogy a Tpvt. 78. § (3) bekezdésén túli szempontok is figyelembe vehetőek lennének a bírágkiszabás körében. A részbeni megszüntetés értékelését alaptalanul hiányolta az elsőfokú bíróság, a bíróság a jogsértő magatartásokhoz kapcsolódik, amelyek tekintetében az alperes az eljárást megszüntette, azok a bírágkiszabás körén kívül esnek. Az elsőfokú bíróság a kúriai joggyakorlattól indokolatlanul eltérve, alaptalanul kifogásolta a bírágkiszabás jogszerűségét, megállapításával ellentétben a határozat a mérlegelési jogkörben hozott döntéssel szembeni követelményeknek megfelel. Az alperes okszerű indokát adta, hogy a felperes által hivatkozott körülményeket miért nem vette figyelembe, és amelyet az elsőfokú bíróság és a Kúria sem talált jogszabálysértőnek. A jogerős ítéletnek a bíróság megfizetésére kötelező rendelkezését megsemmisítő, és e körben az alperest új eljárásra kötelező rendelkezését és az ehhez kapcsolódó illeték viselésére vonatkozó rendelkezést a Kúria ezért hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította tekintettel arra, hogy a Kp. rendelkezései értelmében a kereset elutasítására a felülvizsgálati bíróság nem jogosult. Az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak a fenti jogértelmezésnek megfelelően kell döntenie a bírágkiszabás kérdésében azzal, hogy a határozat e tekintetben sem jogsértő.

A megismételt eljárás során az Alkotmánybírósághoz és a Kúriához benyújtott felperesi beadványok alapján indult eljárások

- [11] A felperesek jogegységi panasz eljárást kezdeményeztek a Kúria Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítélete ellen. Az ezzel párhuzamosan a felperesek által benyújtott, a Kúria Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítélete, és a Tpvt. 78. § (1b) bekezdés első mondata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíróság a 2023. január 24-én kelt IV/2171-5/2022. számú végzésével visszautasította arra hivatkozva, hogy az alkotmányjogi panasz alapját képező eljárás a folyamatban levő jogegységi panasz eljárásra tekintettel nem zárult le, ez az Alkotmánybírósági eljárás akadálya.

- [12] A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa a 2023. február 20-án kelt Jpe.II.60.044/2022/10. számú határozatával a jogegységi panaszt annak alaptalansága miatt elutasította.
- [13] A fenti előzmények után a felperesek ismét alkotmányjogi panaszt nyújtottak be egyrészt a Kúria Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítéletének, másrészt a Jpe.II.60.044/2022/10. számú jogegységi panasz határozatának alkotmányosságát vizsgálataira.
- [14] Az Alkotmánybíróság az eljárások egyesítését követően a IV/00893-21/2023. számú határozatával a Kúria Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítéletének és a Jpe.II.60.044/2022/10. számú jogegységi panasz határozatának alaptörvény-ellenessége megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt elutasította, emellett – hivatalból eljárva – megállapította, hogy az Országgyűlés mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet idézett elő azáltal, hogy nem szabályozta az Fttv. alapján létrehozott hatásköri rendszerben eljáró valamennyi hatóságra kiterjedően az együttműködés szervezeti rendjét, továbbá az általuk indított eljárásokról – az ügy érdemi azonosíthatóságához szükséges adatokra kiterjedően – a többi hatóság kötelező és haladéktalan értesítésének eljárásrendjét.

A felek jelen eljárásban tett nyilatkozatai

- [15] A felperesek a megismételt eljárásban az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezését és az eljárás felfüggesztését indítványozták. Rámutattak arra, hogy az Alkotmánybíróság a IV/893/2023. számú határozatának 52. bekezdésében az Alkotmánybíróság rögzítette, hogy az AB hatáskör hiányában nem döntötte el, hogy az alperes határozata sérti-e az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 50. cikke szerinti ne bis in idem elvet. Az alperes az Fttv. alapján folytatott le eljárást, mely törvény az 56. § (1) bekezdése szerint uniós jog végrehajtását biztosítja, az uniós jogértelmezés indokolja az előzetes döntéshozatali eljárást. A Kormányhivatal az Fttv. 10. § (1) bekezdése, az alperes az Fttv. 10. § (3) bekezdése és 11. § (1) bekezdés a) pontja szerinti hatáskörében eljárva vizsgálta a kereskedelmi gyakorlatát. Az Fttv. 10. § (1) és (3) bekezdései rögzítik, hogy mely esetekben melyik hatóság jár el. Az esetben mindkét hatóság eljár, de a ne bis in idem elv kapcsán kizárt a különböző kereskedelmi gyakorlatok vizsgálata. A két hatóság azonos kereskedelmi gyakorlatot vizsgálhatott csak, mert egy tevékenységet végzett. Fogalmilag kizárt, hogy egy kereskedelmi gyakorlat egyszerre alkalmas és nem alkalmas a gazdasági verseny befolyásolására. A hatóságok az eljárásokat és a jogkövetkezményeket is duplikálták. Az uniós joggyakorlat szerint az ugyanazon jogsértés megállapítása szempontjából irreleváns a tényállás nemzeti jog szerinti jogi minősítése. A ne bis in idem elv szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az alperes szerint az Fttv. melléklete 20. pontját, az Fttv. 6. § (1) bekezdés b) pontját, illetve a 3. § (1) és (2) bekezdését, a Kormányhivatal szerint pedig az Fttv. 3. § (1) és (5) bekezdéseit, a 6. § i) pontját és a 7. § (1) bekezdését sértette meg. Az eljárások közötti tényazonosság fennáll, ezért abban a jogkérdésben kell döntenet, hogy a ne bis in idem elv terjedelme miként értelmezendő. Hivatkoztak a kúriai döntést követő, ám jelen ügyben is releváns Volkswagen ítéletre, ami iránymutatást ad arra nézve is, hogy mi minősül idemnek. Az alperes állításával ellentétben az elsőfokú bíróság eljárása nem technikai jellegű. Hivatkoztak az Alkotmánybíróságnak arra az utalására, hogy az elsőfokú bíróságnak a Kúria döntését figyelembe kell venni, de a jogkövetkezmények levonása a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság feladata. A szankciót illető kereseti kérelmüket fenntartották. Hivatkoznak ezzel összefüggésben a bíróság kiinduló összegének téves meghatározására, amely a bíróságszámítást is befolyásolja. A Kúria e tekintetben a mérlegelési jogkörben hozott döntés

jogszerűségére utalt, de erre a részre indokolást nem adott. A kiinduló összeg nem mérlegelés kérdése. A Közlemény 20. pontjára és az alperes a Lidl-ügyben hozott döntésére hivatkoztak, ahol a bírságot a reklámköltségből kiindulva állapította meg, ellentétben a jelen ügygel.

- [16] Az alperes az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését ellenezte, álláspontja szerint ennek a Kúria ítélete alapján nincs helye. A megismételt eljárás keretei a kérelem teljesítését nem teszik lehetővé, miután a Kúria megállapította, hogy az alperesi döntés a bírságkiszabás körében sem jogsértő. Tény, hogy az Alkotmánybíróság hatáskör hiányában a ne bis in idem elvének sérelmét nem vizsgálta, azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a Kúria ezt a kérdést vizsgálva a jogsértés hiányát állapította meg az ítélet [75] pontjában azzal, hogy megállapította a tettazonosság hiányát, enélkül pedig a ne bis in idem elvének sérelme fel sem merülhet. A bírság kiinduló összege is a mérlegelés körébe tartozó kérdés. A más ügyekre való hivatkozás, lévén az ügyek eltérő tényállására is e tekintetben nem vehető figyelembe.

A bíróság ítélete és annak indokai

- [17] A kereset az alábbiak szerint alaptalan.
- [18] A bíróság a közigazgatási perben a közigazgatási jogvitát, az alperes határozata, mint közigazgatási cselekmény jogszerűségét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdésére figyelemmel, a Kp. 85. § (1) és (2) bekezdése szerint a kereseti kérelem korlátai között, a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálta, a per megindításakor hatályos Kp. általános szabályai szerint eljárva.
- [19] A bíróság a jelen ügyben a Kúria Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítélete alapján járt el, a megismételt eljárásának kereteit tehát e döntés határozta meg. A Kúria a Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítéletében a Fővárosi Törvényszék 103.K.706.642/2020/36. számú ítéletét az alperes határozatának bírság megfizetésére kötelező részében helyezte hatályon kívül, ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasító részében az ítéletet hatályában fenntartotta. Erre tekintettel az alperes határozatának a felperesek terhére rótt jogsértésekkel kapcsolatos megállapításait a bíróság a jelen eljárásban nem vizsgálhatta, ezek jogszerűségét a felperesek már nem teheték vitássá. A Kúria kizárólag a bírság megfizetésére kötelező rendelkezések tekintetében utasította a bíróságot új eljárás lefolytatására, a megismételt eljárás kereteit ezzel kijelölte, így a jelen eljárásban kizárólag e keretek között járhatott el a bíróság. A bíróságnak a megismételt eljárásban is figyelembe kellett vennie azt, hogy az alperes határozatának bírság megfizetésére kötelező rendelkezése mérlegelési jogkörben hozott döntés, mely bírósági felülvizsgálatára a Kp. 85. § (5) bekezdése irányadó. A mérlegelés jogszerűségét támadó kereseti érveket az alapeljárásban a bíróság megvizsgálta, a kúriai döntés oka nem a kereseti kérelem kimerítetlensége, hanem a felülvizsgálati eljárásban hozható döntésekre vonatkozó korlát volt. Ebből következően jelen eljárásban a bíróság csak feltételekkel térhet el a Kúria előírásaitól.
- [20] A megismételt eljárásra adott iránymutatás követendősege kapcsán a Kúria Kfv.III.37.217/2021/10. számú ítéletében mutatott rá arra, hogy a megismételt eljárásban nemcsak az ítéletnek kell megfelelni, hanem az eljárási törvényeknek is, a Kp. 85. § (2) bekezdése szerint ugyanis a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a megvalósítása időpontjában fennálló tények alapján kell vizsgálni. A megváltozott tényállás esetén a hatóságot nem köti az ítéletben foglalt előírás. Ugyanerre jutott a Kúria a

Kfv.IV.35.266/2020/6. és a Kfv.VI.37.829/2022/5. számú ítéleteiben is, a Kfv.V.35.057.2022/5. számú ítéletében pedig azt hangsúlyozta, hogy a megismételt eljárás nem teremt új ügyet, a jogvitát a bíróság által meghatározott keretek között kell véglegesen lezárni. A Kúria Kf.40.489/2021/7. számú ítélete szerint az anyagi jogerő alapján a bíróság döntésében foglaltakat irányadónak kell tekinteni, az abban szereplő jogok és köteleességek tárgyában ítélt dolog (res iudicata) keletkezik, azok többé nem tehetők vitássá. A joggyakorlat változására hivatkozással az anyagi jogerő nem törhető át.

Az irányadó joggyakorlat egységes abban is, hogy a közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálata tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy azonos közigazgatási tevékenység jogszerűségi vizsgálatára a felek új keresetet indíthassanak vagy azt vitássá tehessék, ezért az alapítélet – perorvoslattal (felülvizsgálattal) sikeresen nem támadott – rendelkező része és indokolása a megismételt eljárásban köti az alperest. Az új eljárásra kötelező jogerős alapítéletben szereplő iránymutatás tartalma és jogszerűsége az új eljárásban hozott döntés elleni közigazgatási pernek nem tárgya, annak vitatására csak az alapítélet elleni rendkívüli jogorvoslat igénybevétele során van lehetőség (Kúria Kfv.45.035/2023/6., Kfv.37.496/2023/2. és Kfv.37.492/2023/2. számú ítéletek) azzal, hogy az ítélet anyagi jogereje kizárja, hogy a bíróság megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatását a megismételt eljárás során hozott döntés elleni felülvizsgálat során megváltoztassa (Kúria Kfv.38.009/2020/3. számú ítélete).

- [21] A fentiekkel összefüggésben hangsúlyozandó, hogy a megismételt eljárásra adott iránymutatás nemcsak abban az esetben követendő, ha a megismételt eljárást a bírósági ítélet iránymutatása alapján az alperes folytatja le, hanem abban az esetben is, ha a megismételt eljárás lefolytatására a Kúria vagy az Ítéltábla döntése alapján az elsőfokú bíróság köteles. A perbeli esetben a bíróság – figyelembe véve az irányadó kúriai ítéletet, a felek nyilatkozatait és az alkalmazandó jogszabályok körét - azt állapította meg, hogy nem történt olyan jogszabályváltozás, és a tényállás olyan változása sem következett be, mely a fenti joggyakorlat tükrében alapot adott volna a bíróságnak arra, hogy a Kúria megismételt eljárásra utasító ítéletében előirtaktól eltérjen. Ilyen körülményekre a felperesek sem hivatkoztak.
- [22] A Kúria az ítélet [129] pontjában azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy a bírságkiszabás körében az alperes határozata jogsértő volt, miután az a mérlegelési jogkörben hozott döntéssel szembeni követelményeknek megfelelt. Ehhez kapcsolódóan a [132] pontban kifejtettek szerint azt írta elő, hogy a megismételt eljárásban a kúriai ítéletben kifejtett jogértelmezésnek megfelelően kell döntenie a bírságkiszabás kérdésében azzal, hogy a határozat e tekintetben sem jogsértő.
- [23] A Kúria fenti iránymutatása rögzítette tehát a megismételt eljárás kereteit, eszerint a megismételt eljárásban kizárólag a bírságkiszabás kérdésében kellett döntenie az elsőfokú bíróságnak. Ebből következően a felperesnek azon hivatkozásait, melyek nem a bírság kiszabása kérdésével álltak összefüggésben – ideértve a hatósági eljárások párhuzamosságával és az alperesi megállapítások jogalapjával kapcsolatos érveket – a jelen eljárásban a bíróság már nem vizsgálhatta. Ebből adódóan a bírságkiszabás kérdéskörén kívül eső felperesi érvek az előzetes döntéshozatali eljárás alapját sem képezhették.
- [24] Mindamellett, hogy a megismételt eljárás kereteit a fentiekben részletezték szerint a Kúria ítélete rögzítette, a megismételt eljárásban a bíróság nem kizárólag e keretekhez volt kötve, hanem a felperesek alapeljárásban benyújtott kereseti hivatkozásaihoz is. A megismételt

eljárás ugyanis az erre adott iránymutatás mellett sem teremt alapot a felpereseknek arra, hogy a bíróságtól olyan új érvek vizsgálatát várja el, mely az alapeljárásnak nem volt tárgya.

- [25] A felperesek a megismételt eljárásban a ne bis in idem elve sérelmével kapcsolatos uniós jogértelmezésre tekintettel tartották indokoltnak az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését a Charta 50. cikke értelmezésével összefüggésben. Ennek teljesítését a bíróság a felperesek kereseti hivatkozásaira és a Kúria megismételt eljárást elrendelő ítéletének tartalmára tekintettel nem tartotta indokoltnak, ezért az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló indítványt az alábbiak miatt mellőzte:
- [26] A ne bis in idem elvének sérelmére a felperesek a keresetükben két helyen hivatkoztak. Egyrészt a VI.5.36. pontban a hatósági eljárások párhuzamosságával összefüggésben (kereset 29. oldal), illetve a VII.5.13. pontban (kereset 39. oldal) a bírság alapösszegét vitatva. Előbbi a megismételt eljárás keretein kívül esik, utóbbira nézve a bíróság az alapeljárásban döntést hozott, melyet a felülvizsgálat során a Kúria nem fogadott el.
- [27] A kiinduló összeg megállapítását illetően a Kúria jogszerűnek tartotta az alperes határozatát. A felperesek a bírság kiinduló összegével kapcsolatos alperesi megállapítások jogszerűségét a jelen, megismételt eljárás keretei között a Kúria végzésében tett megállapítások kifogásolásával nem kérdőjelezhetik meg, miután a Fővárosi Törvényszék a Kúria döntésének felülbírálatára nem jogosult. A felperesek a lehetséges jogorvoslati fórumok előtt kifogásaikat megtehették (már megtették), ennek eredményeként került sor az Alkotmánybíróság eljárására és döntéshozatalára.
- [28] A megismételt eljárásban az alkotmánybírói határozat alapján a felperesek a ne bis in idem elvének sérelmével összefüggésben a Charta 50. cikke értelmezéséhez kapcsolódóan tartották indokoltnak az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését. Mindamellet, hogy a Kúria az ítélete [67]-[75] pontjaiban kifejtettek szerint egyértelműen megállapította az alperes és a Kormányhivatal eljárásának tényállásbeli azonossága hiányát, nem volt figyelmen kívül hagyható az sem, hogy a felperesek a Charta előírásaira a keresetükben kizárólag a 47. cikk megjelölésével az ügyintézési határidő lejártának eljárásjogi hatásai kapcsán a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmével összefüggésben (kereset 31. oldal, VII.2. pont), valamint az I. rendű felperes kkv minőségével összefüggésben a külföldi letelepedésére tekintettel történő hátrányos megkülönböztetést állítva (kereset 34. oldal, VII.3. pont) hivatkoztak. Az 50. cikk sérelmét az alapeljárásban nem állították, az ezzel kapcsolatos uniós jogértelmezés szükségességét a keresetben kifejtettek szerint egyáltalán nem tartották szükségesnek, ezzel kapcsolatos álláspontjukat kizárólag a megismételt eljárásban benyújtott nyilatkozatukban fejtették ki. Erre a megismételt eljárásban nem volt jogszerű lehetőség.
- [29] A Kúria az ítélete [77] pontjában rögzítette azt is, hogy a ne bis in idem elv a hatáskört nem szünteti meg, legfeljebb az eljárási kötelezettséget és a szankció alkalmazását korlátozhatja. Tekintettel arra, hogy a Kormányhivatal a felperesek terhére bírságot nem szabott ki, ezért az alperesnek a bírság összegének meghatározása során nem volt mit figyelembe vennie, így a felperesek érvelése ebből az okból sem foghatott helyt.
- [30] Jelen eljárásban nem merült fel olyan a bíróság által figyelembe vehető tény, körülmény, adat, - ilyenre a felek sem hivatkoztak – amely a bírságkiszabásra nézve az alapeljáráshoz képest további vizsgálatot indokolhatott volna. Mindezekre figyelemmel a bíróság – a Kúria Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítéletében rögzítettek szerint – a megismételt eljárásban azt

állapította meg, hogy az alperes határozata nem volt jogszabálysértő, a felperesek által e körben állított jogszabálysértések a határozatot nem terhelték, ezért a felperesek keresetét, mint alaptalant a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította.

- [31] A bíróság a pervesztes felperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi képvisellel felmerült perköltségének viselésére. Az alperes az őt megillető perköltség összegét a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdéseinek megfelelően a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján 19 465 000 forintban számította fel. A bíróság a perköltség összegét az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben állapította meg, tekintettel arra, hogy a per tárgyát képező jogvita szakmai összetettsége ellenére a felszámított perköltség összegét az elvégzett jogi munka súlyával és időigényével nem tartotta arányosnak. A bíróság e körben értékelt az alperes jogi képviselőinek alapeljárásban és megismételt eljárásban kifejtett tevékenységét, illetve azt, hogy a Kúria a Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítéletében a felülvizsgálati perköltség összegét 500 000 - 500 000 forintban állapította meg azzal, hogy ennek viseléséről az ítélet [139] pontjában rögzítettek szerint az új határozatot hozó bíróság dönt. A bíróság figyelembe vette azt, hogy az alapeljárásban hozott ítélet szerint a felek a költségeiket maguk viselik, e rendelkezést pedig a kúriai ítélet nem érintette. Erre tekintettel a bíróság az alperes javára a megismételt eljárásra tekintettel állapított meg perköltséget, figyelembe véve az alperest képviselő kamarai jogtanácsos által kifejtett jogi munka időigényét és szakmai nehézségét. E körben értékelt az, hogy a megismételt eljárásban összesen 3 tárgyalás tartására került sor, ahol az alperes jogi képviselője megjelent és ott nyilatkozatot tett. Ezen túlmenően értékelt a per tárgyát jelentő jogvita szakmai nehézségét és összetettségét, illetve az alperes által készített beadványok számát és terjedelmét.
- [32] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 45/A § (2) bekezdése, a 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított 1 500 000 forint kereseti illeték összegéből a bíróság a felpereseket a Pp. 83. § (2) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján 750 000 forint kereseti részilleték megfizetésére kötelezte, tekintettel arra, hogy a megismételt eljárás a felperesek pervesztességével zárult. Az felperesek illetékfizetési kötelezettsége megállapításakor a bíróság figyelembe vette azt, hogy az alapeljárásban már kötelezte őket 750 000 forint részilleték megfizetésére a keresetük részleges elutasítására tekintettel, az elsőfokú bíróság ítéletének e részét pedig a Kfv.VI.37.026/2022/8. számú ítéletében hatályában fenntartotta. A bíróságnak a megismételt eljárásban a kúriai ítéletben foglaltakra tekintettel 750 000 forint részilleték viseléséről kellett rendelkeznie.
- [33] Tájékoztatja a bíróság a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell az esedékesség napjáig megfizetnie. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Törvényszék megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességének napja tekintetében az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény által módosított Itv. 78. § (4) bekezdése irányadó. Ha a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.
- [34] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (2) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. május 15.

dr. Sára Katalin s.k.
a tanács elnöke

dr. Orbán Fanni Irén s.k.
előadó bíró

dr. Pártay-Czap Sarolta s.k.
bíró